

или на повѣренникъ на частний обвинитель или на гражданскій ищецъ.

Чл. 411. За причинитѣ на отвѣжданието на свидѣтелите, сждѣтъ не прави разслѣдване, но опрѣдѣля основателността или неоснователността на отвѣжданието по свѣдѣніята, които се намиратъ въ дѣлото, по прѣдставенитѣ отъ странитѣ доказателства и по обясненията на отвѣжданитѣ лица. Въ съмнителнитѣ случаи, отвѣжданитѣ лица се распитватъ безъ клѣтва.

Чл. 412. Свидѣтелитѣ даватъ клѣтва въ сждебното засѣдание. Всѣкий се кълне по обрядѣтъ на своето вѣроисповѣдание.

Лице, което се отказва безъ законни причини да дава свидѣтелски показания или да положи клѣтва, се наказва веднага, съгласно чл. 467 отъ наказателния законъ, отъ сжщия сждѣ окончателно.

Опрѣдѣленото наказание може да се отмѣни отъ сжда, ако осждения свидѣтель изяви съгласие да даде показания или положи установената клѣтва прѣди свѣршването на сждебното слѣдствие.

Чл. 413. Отъ клѣтвата се освобождаватъ :

1) свѣщеннослужителитѣ и монаситѣ отъ всичкитѣ християнски исповѣдания, и

2) лицата, принадлежащи на вѣроисповѣдания и вѣроучения, които не допускатъ клѣтвата; на мѣсто клѣтва, тѣ се общаватъ да покажатъ самата истина по чиста съвѣсть.

Чл. 414. Свидѣтелитѣ отъ православното вѣроисповѣдание даватъ клѣтва не другоаче, а при посрѣдството на свѣщенникъ, който откакъ имъ направи внушение за